

Relat d'un soldat

Mira l'aigua per la coberta, nerviós. Nota la brisa marina que acaricia el seu rostre arrencant-li les gotes de suor. L'uniforme mullat se li adhereix a la pell, provocant-li calfreds. El fusell se li fa pesant a les mans. El casc l'estreny i nota dolor al cap, no sap ben bé si a causa d'això o pel mareig del vaixell al balancejar-se. O potser només són els nervis.

Intentant allunyar-se de tot, pensa en el seu poble. El camp de blat que dansa al ritme del vent quan aquest l'acarona. El xiuxiueig de les fulles és l'únic que se sent, tret d'algun ocell que canta anunciant amb retard el nou dia sobre l'ametller que comença a florir abraçat per l'arribada de la primavera. Un caminet de sorra es dibuixa dividint el camp, reptant com una serp fins a l'entrada de la casa. La porta de fusta, vella, s'alça entre dues plantes que decoren l'habitatge. Les parets són marrons amb pinzellades grisenques, i s'hi situa un parell de finestres que marquen l'existència de dos pisos. A la teulada rogenca es deixa veure una xemeneia que sobresurt descarada escopint fum que es barreja amb l'aire i es confon amb els núvols. Això indica que la dona està cuinant. Somia amb entrar a la cuina i acostar-s'hi lentament. Somia en lliscar la mà per aquells cabells negres que es deixen caure per l'esquena, sinuosos. Ella tanca els ulls i inclina el coll, deixant-se acariciar la galta, suau. Somia en resseguir-li la línia de l'esquena fins a passar-li la mà per la cintura, i per fi es dóna la volta, mostrant la cara blanca i bonica. La boca petita, prima, i els llavis fins dibuixant un somriure lluent que deixa al descobert les dents brillants i precioses. Somia en besar-la i oblidar el món, notant aquella olor tan seva que envaeix l'aire. De fora li arriben les veus joves i masculines dels seus fills. Pensa en com sortirà al jardí, acariciat pels rajos solars, per anar a jugar amb aquells nois tan idèntics físicament al seu pare però amb l'alegria i la força vital de la seva mare. Els rodejarà amb els braços, rient, i jugaran a perseguir-se. Després, cansats, es deixaran caure sobre la gespa humida i es quedaran mirant els núvols, imaginant formes impossibles i històries per aquells viatgers del cel. Transcorreran les hores sense control fins a fer-se de nit, amb

l'arribada de la foscor, sent només il·luminats per la Lluna, misteriosa, i milions d'estrelles que els contemplen des d'altres galàxies, altres universos, altres realitats. Se sent ple, complet, en pau.

Obre els ulls i torna al món real, rodejat per homes amb casc que s'aferren a les seves armes com a la pròpia vida, espantats. Mira endavant, a l'horitzó, on ja es veu terra. Només les ones trenquen el silenci que reina en la tripulació al xocar contra el vaixell, que avança incansable fins a arribar a la costa. Es baixen les portes i s'allibera l' infern a la platja. Mil bales creuen l'aire, buscant un objectiu, una vida que segar. El cos del soldat cau a l'aigua, inert, tenyint el líquid del color vermell de la sang. Tots aquells somnis, totes aquelles il·lusions. Tot esvaït per aquella metralladora incessant controlada per un home amb casc que carrega l'arma per tornar a disparar.